

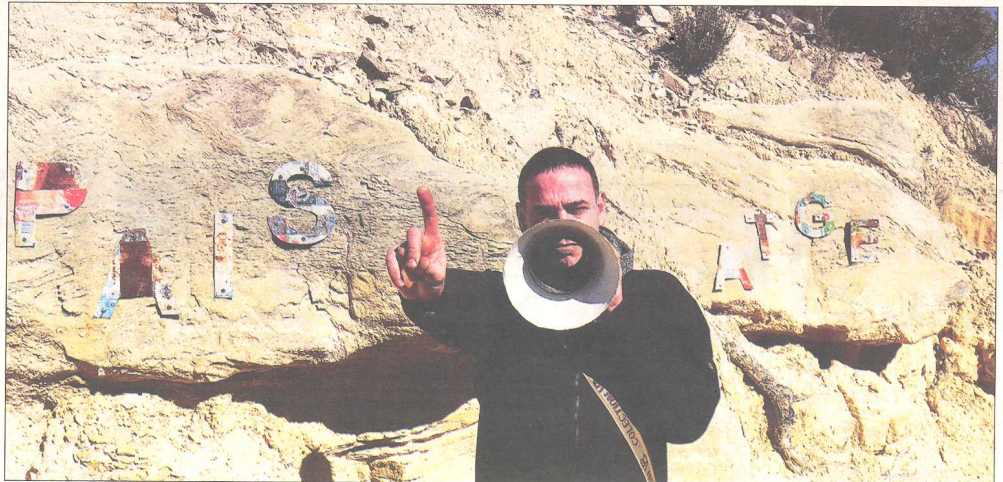
L'entrevista

M. P.

Sergi Quiñonero, artista visual i creador dels *Ports. Natura i Art* i *Art al Ras*, a la Terra Alta

“La naturalesa forma part de tot i de la meua manera d'estar dins del món”

Sergi Quiñonero (Barcelona, 1968) és llicenciat en Psicologia i educador social, estudis que ha complementat amb els de dibuix i pintura, instal·lació, expressió artística i poesia visual. Està en actiu artísticament des de 1993, exposa individualment i col·lectivament, i se'l pot veure sobre els escenaris recitant i executant accions poètiques i performances. També és autor de diversos llibres. Des del 2016 coordina la iniciativa *Els Ports. Natura i Art* amb el Centre d'Art Lo Pati. Ara ha presentat la nova obra de la proposta *Art al Ras*, a la Terra Alta.

Com va sorgir l'obra que ha creat per a Art al Ras?

Vaig participar en la Biennial de Corbera d'Ebre el 2015 amb una obra que era la paraula *Paisatge* construïda a partir de llaunes que la gent havia llençat. Una persona ho va veure, Jesús Pedrola, que s'encarrega d'*Art al Ras*, i li va agradar la idea per fer-la com a instal·lació. A partir d'aquí, em vaig posar les piles i vaig tornar a recollir llaunes durant dos anys. A la biennial vaig fer una obra més senzilla, i ara he recollit més d'un centenar de llaunes. Amb aquestes llaunes vaig formar unes lletres, utilitzant fins a cinc capes de llauna, unides entre elles. Cada lletra pot portar deu llaunes o més. La G ocupa fins a 15 llaunes, per exemple. Així, es van instal·lar les lletres que confectionen la paraula *Paisatge* instal·lades a la roca, com un crit d'alerta sobre la forma com ens relacionem amb l'entorn.

Es retirarà o es degradarà per ell mateix?

L'obra es degradarà, l'alumini pot trigar uns 10 anys o més. L'obra no està pensada per estar allà perpètuament. Però arribats a un moment, el que hem usat per subjectar l'obra a la

roca sí que es retirarà.

Però aleshores, és nociu?

Segur que ho és. Però és tan nociu com podria ser la deixalla repartida que he anat trobant. Una part del material ja està reciclat perquè les llaunes que no he fet servir o algunes parts com el cap o el coll que no m'eren útils ja estan reciclades. El que queda és un residu que es desfà i que hauria impactat igual sense haver-lo traslladat allà. Soc conscient que en qualsevol tipus d'intervenció hi ha una part d'impacte. Ho he intentat reduir. Però la denúncia, en com això afectarà les persones, és incert. És un crit d'alerta, a veure si hi ha un canvi en com ens comportem amb la natura.

Així, la naturalesa és part de l'obra? O quin paper té en les seues intervencions?

La naturalesa forma part de tot, de la meua proposta vital, la meua filosofia i la meua forma d'estar dins del món. La natura per a mi és tot, i m'hi aprofito amb respecte, admiració i amor. Jugo amb ella, treballo amb ella, formo part d'ella, i és com una escenografia també. Intento que l'obra s'integre en ella. És la meua pretensió. Però és una recerca personal meua, una persona que viu a la ciutat i que fa un camí a la inversa, d'apropament a la natura, a la meua pròpia

natura.

Des de quan viu a la Terra Alta?

Fa 10 anys que ja no visc a Barcelona i fa més de 3 anys que visc a la Pobla de Massaluga. Va ser circumstancial. Vaig marxar de Barcelona i vaig viure en diferents llocs de Tarragona, a les muntanyes de Prades, a Alforja... Però en un moment determinat vaig voler buscar una casa a un preu raonable i cada cop m'anava allunyant de Tarragona fins a arribar a les Terres de l'Ebre i a la Pobla de Massaluga.

Què buscava i què hi ha trobat?

A la Terra Alta he trobat un lloc on puc portar a terme els meus projectes en un espai ideal. Coordino el projecte *Els Ports, Natura i Art* amb el Centre d'Art Lo Pati, i de moment aquí m'hi he quedat. Ha sigut una gran descoberta per a mi.

Parlàvem abans del protagonisme de la natura a les seues obres, però quin paper ha de mantenir l'artista?

Crec que els artistes som éssers socials i davant de l'entorn i la societat tenim una responsabilitat i hem de fer de reflex i explicar com veiem nosaltres el món. Per a mi un dels problemes més greus de la nostra societat és el deteriorament del medi ambient i el canvi climàtic; tot el que té a veure en com ens estem compor-

tant amb el nostre medi ambient i el que està passant. Hi ha una frase que diu que la terra no ens necessita, però que nosaltres la necessitem per a tot. És així, i sembla que no ens n'adonem. Cada cop li costa més donar-nos recursos i aliments, i el tema de l'aigua serà un tema molt greu d'aquí a pocs anys. És per això que intento fer una crida des del meu treball. Aquesta és la meua aposta i la meua denúncia.

L'art contemporani ha de buscar nous espais apartats de les clàssiques sales d'exposicions?

Jo no crec que siga imprescindible sortir dels espais expositius i dels museus... cada espai té la seua funció. Però sí que és cert que el fet que l'art surte dels espais habituals, on a vegades costa que la gent s'apropi, és un plus, i fas més atractives moltes iniciatives. M'ho trobo amb el cicle *Els Ports, Natura i Art*. Es congrega molta gent provinent del món de l'art, sí, però sobretot gent que li agrada la natura, caminar, i un públic molt familiar. Trobar-se amb obres enmig del bosc i poder gaudir de l'art és nou per a ells i ho descobriren. Per això, ja que costa que molta gent s'aproximi al món de l'art, fer-lo sortir a la natura és una aposta interessant. ■

FOTO NÚRIA CARO